

Nr 49.

Ankom till riksdagens kansli den 5 juni 1945 kl. 6 em.

Utlåtande i anledning av väckt motion angående förenklat förfarande vid dödande av förkommet livförsäkringsbrev.

I en inom första kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 189, vilken behandlats av första lagutskottet, har herr *Englund* hemställt, att riksdagen ville besluta att avlåta en skrivelse till Konungen med begäran att förslag snarast måtte föreläggas riksdagen till sådan ändring av lagen den 8 april 1927 om dödande av förkommen handling, att ett livförsäkringsbrev lydande å belopp icke överstigande 10 000 kr. må kunna dödas genom ett förfarande analogt med det som redan nu är tillämpligt beträffande bankmotbok med tillgodohavande icke överstigande 5 000 kr.

I fråga om de skäl som legat till grund för motionärens hemställan får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas här nedan, hänvisa till motionen.

Enligt 1 § lagen om dödande av förkommen handling den 8 april 1927 må med vissa undantag handling, vars företeende utgör villkor för rätt att kräva betalning eller påkalla fullgörande av annan förpliktelse, dödas på begäran av den som förlorat handlingen, såframt det kan antagas att handlingen förstörts eller eljest förkommit. I 2—5 §§ meddelas bestämmelser om behörig domstol för ansökan om dödning, om formen för ansökningen, om underrättelser till vissa sakägare samt om föreläggande för sökanden att förebringa utredning.

Visar sökanden sannolika skäl, att handlingen förstörts eller eljest förkommit för honom, skall rätten enligt 6 § förelägga honom att å viss rättegångsdag fullfölja ansökningen, varjämte rätten utfärdar offentlig stämning som anslås å rättens dörr och genom sökandens försorg införes i allmänna tidningarna ävensom, där rätten finner lämpligt, i tidning inom orten. Införandet i allmänna tidningarna skall äga rum i första numret för januari, april, juli eller oktober månad, enligt vad rätten bestämmer. Vid utsättande av dag för ansökningens fullföljande skall iakttagas, att minst ett och högst två år komma att förflyta mellan dagen för införandet och den dag som utsättes för ärendets fullföljande. I 7 § stadgas bl. a., att ansökan, som ej fullföljes å utsatt dag, skall vara förfallen.

Innan fullföljd ansökning företages till avgörande, skall rätten enligt 8 § förelägga sökanden att förebringa utredning, huruvida efter den offentliga stämningens utfärdande inträffat omständighet som kan tjäna till upplysning i saken, såsom att ränta eller vinstutdelning uppburits eller krav eller påminnelse på grund av handlingen skett hos gäldenären. Finner rätten någon omständighet ej ha förekommit som utvisar att handlingen finnes i behåll eller ger skäligen anledning till antagande att så är fallet, skall handlingen dödas genom beslut av rätten. Dödas handlingen, må enligt 9 § den omständigheten att den ej kan företas icke utgöra hinder för sökanden att göra gällande den rätt som kunnat grundas på handlingen. Den, som är förpliktad att fullgöra vad i handlingen blivit utfäst, har att utfärda ny handling som svarar mot den dödade.

I dansk och norsk rätt äro särskilda bestämmelser meddelade för dödande av förkommet livförsäkringsbrev. Domstols medverkan kräves icke, utan kan försäkringsanstaltens styrelse efterlysa den eventuelle innehavaren av försäkringsbrevet och, därest ingen anmäler sig inom viss tid, utfärda nytt försäkringsbrev.

I motionen lämnas inledningsvis en redogörelse för det i 1927 års lag reglerade dödningsförfarandet, vilket motionären anser vara omständligt och kostsamt.

Därefter anför motionären bland annat följande.

Kostnaden för protokoll och kungörelse i ett dylikt ärende avseende förkommet livförsäkringsbrev brukar numera uppgå till ca 50 kr. Häri har då alltså icke inberäknats något arvode för ansökningshandlingarnas uppsättande eller ärendets ombestyrande, då de flesta livförsäkringsanstalter bruka tillhandaga sina försäkringstagare därmed utan avgift. Dödningskostnaden måste emellertid särskilt för mindre bemedlade försäkringstagare framstå såsom oskäligt betungande. På grund härav blir också följderna i många fall, att försäkringen får förfalla, då försäkringsbrevet förkommit. För att förhindra dylika verkningar ha åtskilliga försäkringsanstalter sett sig nödsakade att, då det gäller försäkringar å mindre belopp, åtminstone i viss utsträckning icke påkalla tillämpning av det lagliga dödningsförfarandet. Man har härvid sökt begränsa riskerna på olika sätt t. ex. genom att avfordra försäkringstagaren en förbindelse att svara för den skada som kan utveckla sig, därigenom att det förkomna brevet ersättes utan att först i laga ordning ha dödat eller genom att i det nya försäkringsbrevet göra vissa inskränkningar beträffande försäkringsgivarens förpliktelser. Tydligt är dock att genom dylika undantag från de lagliga dödningsbestämmelserna ett osäkerhetstillstånd uppkommer, som medför avsevärda olägenheter och risker för försäkringsanstalterna. — — —

Genom lag den 27 mars 1936 har i lagen om dödande av förkommen handling ett enklare dödningsförfarande införts beträffande sådan motbok hos annan bank än postsparbanken, enligt vilken insättarens tillgodohavande icke överstiger femtusen kronor. Förfarandet innebär, att dylik motbok, som hos banken anmälts förkommen, av bankstyrelsen kan efterlysas genom kungörelse en gång i allmänna tidningarna och tidning i orten. Har motboken icke inom sex månader från sista kungörandet kommit till rätta och förekommer ej skäligen

anledning till tvivel om riktigheten av insättarens uppgifter, är denne berättigad att utfä sitt tillgodohavande och äger, efter det medlen sålunda utbetalats, motboken ej gällande kraft.

Ett liknande förfarande borde kunna tillämpas då det gäller livförsäkringsbrev lydande å mindre belopp. Lagberedningens uttalande i motiven till ovan berörda lag den 27 mars 1936, att det lagstadgade dödningsförfarandet vore alltför omständligt och kostsamt, då det gällde bankmotböcker å mindre belopp, samt att bankinrättningarnas organisation finge anses erbjuda erforderlig trygghet för att en prövning av dessas styrelser skulle kunna ersätta förfarandet inför domstol, torde jämväl äga giltighet då det gäller livförsäkringsbrev å mindre belopp och livförsäkringsanstaltarnas organisation. — — —

När det gäller att avgöra, för vilka livförsäkringsbrev ett förenklat dödningsförfarande bör göras tillämpligt, måste man observera att ett livförsäkringsbrevs värde icke är detsamma som försäkringsbeloppet utan oftast ett betydligt lägre belopp (återköpsvärdet). Att göra en gränsdragning med hänsyn till försäkringsbrevens verkliga värde torde stöta på stora praktiska svårigheter, varför det förefaller enklare att i stället låta försäkringsbeloppets storlek vara avgörande. Gränsen bör emellertid med hänsyn till vad som sagts om försäkringsbrevens verkliga värde kunna sättas högre än vad som skett beträffande bankmotbok eller förslagsvis till belopp icke överstigande 10 000 kr.

Utskottet har i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver begärt yttrande över motionen från försäkringsinspektionen. Därjämte har utskottet berett Svenska livförsäkringsbolags förening tillfälle att yttra sig över motionen. Försäkringsinspektionen har i sitt yttrande åberopat ett av inspektionen den 22 december 1939 till Konungen avgivet yttrande. Sistnämnda yttrande jämte det från Svenska livförsäkringsbolags förening inkomna yttrandet ha såsom bilagor (Bil. A och B) fogats vid utskottets utlåtande.

Genom 1927 års lag om försäkringsavtal erhöll livförsäkringsbrev karaktär *Utskottet.* av s. k. presentationspapper, d. v. s. brevets företeende gjordes till villkor för rätt att påkalla utbetalning av försäkringsbeloppet. Bestämmelsen härom är intagen i 114 § nämnda lag. Som ett komplement till denna bestämmelse tillkom samtidigt lagen om dödande av förkommen handling, vilken lag emellertid även avser andra handlingar än livförsäkringsbrev. Som av den här ovan lämnade redogörelsen framgår, kräves som regel domstols medverkan vid dödande av förkommen handling. Ansökan om dödande göres hos rätten. Det åligger rätten att utsätta viss dag för ansökningens fullföljande samt att utfärda och anslå offentlig stämning i ärendet. Denna stämning skall införas i allmänna tidningarna. Vid utsättande av dag för ärendets fullföljande skall iakttagas, att minst ett och högst två år komma att förflyta mellan dagen för stämningens införande i allmänna tidningarna och fullföljdsdagen. Från detta i lagen om dödande av förkommen handling reglerade allmänna dödningsförfarande gjordes i samband med 1936 års skuldebrevslagstiftning ett undantag i fråga om vissa bankmotböcker. Genom nämnda lagstiftning erhöilo bankmotböcker karaktär av presentationspapper. Då lagen om dödande av förkommen handling skulle göras tillämplig å dylika motböcker fann man det emellertid

uppenbart, att det lagstadgade dödningsförfarandet å ena sidan vore kringgårdat med större garantier än som erfordrades för dödande av motböcker rörande smärre banktillgodohavanden och å andra sidan, genom den härav föranledda omständigheten och kostsamheten, i många fall vore alltför svår-tillgängligt för ägare av förkommen motbok. Då man därjämte ansåg bankernas organisation erbjuda erforderlig trygghet för att en prövning av dessas styrelser skulle kunna ersätta förfarandet inför domstol, infördes i 12 § lagen om dödande av förkommen handling regler om ett förenklat dödningsförfarande beträffande bankmotböcker med mindre tillgodohavanden. Enligt denna paragraf må förkommen motbok rörande tillgodohavande hos annan bank än post-sparbanken på insättarens begäran efterlysas genom bankstyrelsens försorg, då tillgodohavandet icke överstiger femtusen kronor. Efterlysningen skall av styrelsen verkställas genom kungörelse en gång i allmänna tidningarna och en gång i tidning inom orten. Har boken icke inom sex månader från sista kungörandet tillrättakommit, och förekommer ej skälig anledning till tvivel om riktigheten av insättarens uppgifter, blir han berättigad att utbekomma sitt tillgodohavande.

I motionen liksom i de med anledning av denna avgivna yttrandena framhålls, att det allmänna dödningsförfarandet är alltför omständligt och kostsamt beträffande förkomna livförsäkringsbrev å mindre belopp. Motionären finner de skäl som anförts till stöd för ett förenklat dödningsförfarande beträffande vissa bankmotböcker jämväl äga giltighet då det gäller livförsäkringsbrev å mindre belopp. Med anledning härav föreslår motionären, att ett förfarande analogt med det som gäller för vissa bankmotböcker införas beträffande livförsäkringsbrev lydande å belopp icke överstigande tiotusen kronor.

Utskottet, som ansluter sig till motionärens uppfattning om önskvärdheten av att en ändring i förevarande hänseende kommer till stånd, tillstyrker att frågan göres till föremål för utredning. Enligt utskottets mening synes också ett dödningsförfarande kunna utformas i nära överensstämmelse med det i 12 § lagen om dödande av förkommen handling reglerade förfarandet. Vederbörande livförsäkringsanstalts styrelse synes i förevarande fall kunna anförtros samma befogenheter som enligt paragrafen tillkommer bankstyrelse. I detta sammanhang må även erinras om att enligt dansk och norsk rätt dödande av förkommet livförsäkringsbrev sker genom anstaltens försorg. I likhet med motionären anser utskottet ett förenklat dödningsförfarande böra inskränkas till förkomna livförsäkringsbrev lydande å mindre belopp, men finner sig i nuvarande läge icke böra föreslå någon gränsdragning i detta hänseende. Ej heller finner sig utskottet böra taga ställning till de särskilda spörsmål som kunna föranledas därav att en av en person tagen större försäkring är uppdelad å flera försäkringsbrev å mindre belopp. Dessa frågor synes böra upptagas till prövning i samband med den ifrågasatta utredningen.

På grund av det anförda får utskottet hemställa,

att riksdagen i anledning av förevarande motion, I: 189, ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående ett förenklat förfarande vid dödande av förkommet livförsäkringsbrev lydande å mindre belopp, samt om framläggande för riksdagen av det förslag, som av denna utredning kan föranledas.

Stockholm den 5 juni 1945.

På första lagutskottets vägnar:

K. SCHLYTER.

Vid detta ärendes behandling ha närvarit

från första kammaren: herrar *Schlyter, Gärde, Wagnsson**, *Karl Emil Johanson, Westman, Karl Johan Olsson, Ahlkvist* och *Siljeström*;

från andra kammaren: herrar *Olsson* i Mellerud, *Björling* och *Berg*, fru *Gustafson* samt herrar *Landgren, Lindahl, Sveningsson** och *Pettersson* i Ersbacken*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Bilaga A.

Till Konungen.

Genom remiss den 20 juni 1939 har Kungl. Maj:t anbefallt försäkringsinspektionen att avgiva yttrande över en från försäkringsjuridiska föreningen inkommen skrivelse angående ändring i lagen den 8 april 1927 om dödande av förkommen handling.

Till åttlydnad härav får försäkringsinspektionen, med överlämnande av ett från svenska livförsäkringsbolags förening infordrat yttrande, anföra följande.

Redan under år 1932 var ifrågakvarande spörsmål föremål för utredning, i det att vissa kommitterade efter uppdrag av dåvarande svenska livförsäkringsbolags direktörförening den 20 oktober 1932 till föreningen avgåvo förslag om tillvägagångssättet beträffande förkomna livförsäkringsbrev. I nämnda förslag framhöll de kommitterade, att tillämpning av det lagenliga förfaringsättet beträffande dödande av förkomna försäkringsbrev i praktiken visat sig medföra stort missnöje hos de försäkrade och att det med fog kunde sägas, att

Bihang till riksdagens protokoll 1945. 9 saml. 1 avd. Nr 48—49.

bestämmelserna i lagen den 8 april 1927 om dödande av förkommen handling innebure ett dyrbart och omständligt samt dessutom med avseende på utgången vanskligt förfarande. Nämnda lag fordrade nämligen, att det skulle hava visats sannolika skäl att handling för vederbörande förstörts eller eljest förkommit för att domstol skulle medgiva dödande. Beträffande fordringen på sannolika skäl vore situationen mången gång den, att det över huvud taget icke kunde klargöras, hur handlingen förkommit; det kunde endast konstateras, att försäkringsbrevet vore förkommit. Försäkringsbolagen hade därför försökt finna utvägar till sakens ordnande utan iakttagande av lagbestämmelserna.

Såsom närmare framgår av ifrågavarande förslag övervägde de kommitterade, huruvida man beträffande försäkringsbrev, som äro bärare av rätten till försäkringen, skulle kunna, med bortseende från lagens bestämmelser, utan påtaglig risk utfärda nytt försäkringsbrev i stället för ett förkommit. De kommitterade funno emellertid, att någon säker metod härutinnan icke erbjöde sig, och föreslogo på grund härav lagändring såsom enda medlet att komma till rätta med svårigheterna i förevarande avseende. Under hänvisning till att det i Norge och Danmark beträffande dödande av livförsäkringsbrev blott tillämpades ett enkelt kungörelseförfarande förklarade de kommitterade, att, därest ett dylikt förfarande kunde genom lagbestämmelse tillåtas även hos oss, detta enligt de kommitterades mening skulle innebära den bästa lösningen av frågan. På grund av de kommitterades utredning avlät direktörsföreningen en skrivelse till Konungen, vilken skrivelse emellertid förklarades icke föranleda någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Sedan förevarande fråga på nytt upptagits av styrelsen för försäkringsjuridiska föreningen, uppdrog nämnda styrelse den 27 november 1937 åt två kommitterade att ytterligare utreda frågan om åstadkommande av förändrade föreskrifter i avseende å förfarandet vid dödande av förkomna försäkringsbrev och att till styrelsen inkomma med de förslag, som härav kunde föranledas.

Under hänvisning till den tidigare utredningen i ämnet hava de kommitterade, såsom närmare framgår av skrivelsen den 2 juni 1938 till försäkringsjuridiska föreningens styrelse, förklarat, att förevarande fråga numera kunde anses hava kommit i ett bättre läge, i det att i fråga om bankmotbok företagits en ändring i lagen om dödande av förkommen handling, innebärande ett förenklat förfarande beträffande dödande av sådan motbok. De kommitterade framhålla vidare följande. Förenklingen av förfarandet hade minst lika stor betydelse, när det gällde livförsäkringsbrev som när fråga vore om bankmotbok. Det vore givet, att med hänsyn till den långa tid, under vilken livförsäkringar i allmänhet löpte, och på grund av de svårigheter att på betryggande sätt förvara försäkringsbrevet, med vilka man i stor utsträckning måste räkna, antalet bortkomna försäkringsbrev kunde förutsättas bliva högst betydligt. Då dessutom försäkringsbreven genomsnittligt lyda å jämförelsevis små belopp, måste det anses obilligt, att ett effektivt dödande av ett förkommit försäkringsbrev skulle vara förenat med så dryga kostnader som enligt nuvarande lagstiftning vore fallet. Det förenklade förfarandet måste även kunna tillämpas under löpande försäkringstid, alltså ej endast i samband med att försäkringens värde uttoges och rätten på grund av försäkringsbrevet upphörde. Ett förenklat förfarande borde icke behöva möta betänkligheter med hänsyn till en eventuell annan ägares eller en panthavares rätt. En sådan rättsinnehavare hade alltid möjlighet att genom anmälan till försäkringsbolaget trygga sin rätt. Under hänvisning till den gjorda utredningen hava de kommitterade föreslagit framställning till Konungen om ändring i ovanberörda lag.

Försäkringsinspektionen har i ärendet infordrat yttrande från svenska livförsäkringsbolags förening, som tillstyrkt sådan ändring i lagen om dödande av förkommen handling, att förkomna livförsäkringsbrev å belopp, icke överstigande 15 000 kronor, kunna dödas enligt ett förfarande, som överensstämmer med vad som numera gäller beträffande förkommen bankmotbok å högst 5 000 kronor.

Försäkringsinspektionen får för egen del anföra följande.

Det är otvivelaktigt behövt, att en ändring i lagen den 8 april 1927 om dödande av förkommen handling kommer till stånd uti här ifrågasatt avseende. Såsom framgår av den redogörelse, som härovan lämnats, har förevarande fråga under senare år fått alltmera ökad aktualitet. Inspektionen vill därför i princip tillstyrka den föreslagna ändringen. De efter mönster av stadgandena om dödande av bankmotbok ifrågasatta bestämmelserna finner inspektionen i huvud ägnade att avlägsna de svårigheter, som kunna uppstå för såväl försäkringsgivare som försäkringstagare i samband med att livförsäkringsbrev beträffande kapitalförsäkring förkommit.

Vid dödande av livförsäkringsbrev har man emellertid på grund av särskilda, med försäkring sammanhängande förhållanden att taga hänsyn till vissa spörsmål, som däremot ej kräva beaktande vid dödande av bankmotbok.

Svenska livförsäkringsbolags förening har utgått från att ifrågasatt avseende förenklade förfarande skulle tillämpas å förkomna livförsäkringsbrev, lydande å en försäkringssumma icke överstigande 15 000 kronor. Enligt försäkringsinspektionens mening torde det icke vara tillfyllest att angiva maximeringen av försäkringsbeloppet på dylikt sätt. Förhållandet är nämligen ofta — framför allt beträffande de s. k. stora försäkringarna — att försäkringen uppdelats på flera försäkringsbrev. Om en försäkring å 60 000 kronor är uppdelad å fyra försäkringsbrev, vardera å 15 000 kronor, synes ifrågasatt avseende förenklade förfarande icke böra vara tillämpligt å vart och ett av försäkringsbreven. Detsamma bör givetvis gälla för det fall, att flera sådana försäkringsbrev, som vid olika tillfällen utfärdats, samtidigt förkommit. Förutsatte man, att nämnda förfarande kunde tillämpas med avseende på varje särskilt försäkringsbrev, innebure detta, att grunden till den föreslagna bestämmelsen om försäkringsbeloppets maximering i förevarande avseende helt bortföle. Till undvikande härav torde böra stadgas, att det förenklade förfarandet endast må tillämpas med avseende på förkomna livförsäkringsbrev å *sammanlagt* högst 15 000 kronor. Därest kapitalförsäkring är av det slag, att enligt försäkringsbrevet utbetalning sker i delposter, bör det avgörande för tillämpning av det förenklade förfarandet beträffande ett förkommit försäkringsbrev av sådant slag vara, huruvida det sammanlagda beloppet av posterna överstiger 15 000 kronor. För det fall att två eller flera försäkringsbrev förkommit samtidigt torde jämväl beaktas, att, därest försäkringsbrevens sammanlagda försäkringssumma överstiger 15 000 kronor, det förenklade förfarandet icke kan bli tillämpligt blott därigenom, att en successiv begäran om dödande av försäkringsbreven äger rum. I samtliga här antydda fall avses försäkringsbrev, som utfärdats av ett och samma bolag.

Dödande av bankmotbok torde regelmässigt vara förenat med utbetalning av det å motboken inestående beloppet. Dödande av livförsäkringsbrev torde däremot lika ofta behöva tillgripas under den tid, försäkringen löper, som i samband med försäkringsbeloppets uttagande. Med hänsyn härtill finner försäkringsinspektionen det nödvändigt, att bestämmelserna i ämnet uttryckligen utsäga, att det förenklade förfarandet skall kunna tillämpas jämväl för utfä-

ende av nytt försäkringsbrev och således ej blott för att möjliggöra utbetalning av försäkringsbeloppet.

Det är givet, att det förenklade förfarandet även skall kunna tillämpas med avseende på livförsäkringsbrev, utfärdade av utländska försäkringsanstalter, vilka erhållit tillstånd att driva försäkringsrörelse här i riket i enlighet med lag härom av den 24 juli 1903. I sådant fall har försäkringstagaren att påkalla försäkringsbrevets efterlysning genom försorg av den utländska anstaltens generalagent. — — — — —

I handläggningen av detta ärende hava deltagit — förutom undertecknade — ledamöterna Hasselrot och Lindeberg samt byråchefen Prawitz.

Stockholm den 22 december 1939.

Underdånigst

O. A. ÅKESSON.

Ragnar Wollert.

Bilaga B.

Till Första lagutskottet.

Genom remiss den 12 februari 1945 har Svenska livförsäkringsbolags förening beretts tillfälle att före den 11 innevarande mars avgiva yttrande över en inom riksdagens första kammare av herr Englund väckt motion angående förenklat förfarande vid dödande av förkommet livförsäkringsbrev. Med anledning härav får föreningen anföra följande.

Såsom omnämnas i motionen gjorde föreningen redan år 1932, vid vilken tidpunkt föreningen benämndes Svenska livförsäkringsbolags direktörsförening, framställning till Konungen om sådan ändring av dödningslagen, att ett billigare och enklare förfarande åstadkoms i fråga om dödning av förkommet livförsäkringsbrev, åtminstone brev av mindre värde. Föreningen föreslog ett dödningsförfarande motsvarande det som tillämpades i Danmark och Norge, där domstolsförfarandet ersatts av en prövning av vederbörande försäkringsbolag och visst kungörelseförfarande. Framställningen föranledde emellertid icke någon Kungl. Maj:ts åtgärd.

Den 7 oktober 1938 gjorde jämväl Försäkringsjuridiska föreningen en framställning i ärendet. Framställningen, som ingavs till Statsrådet och Chefen för kungl. justitiedepartementet, remitterades för yttrande till Kungl. försäkringsinspektionen, vilken myndighet i sin tur beredde livbolagsföreningen tillfälle att yttra sig. I sitt den 26 oktober 1939 avgivna yttrande anförde livbolagsföreningen i hithörande delar följande:

»Genom lag den 27 mars 1936 har vidtagits sådan ändring i mortifikationslagen, att ett enklare dödningsförfarande införts beträffande sådan motbok rörande tillgodohavande hos annan bank än postsparbanken, enligt vilken insättarens tillgodohavande icke överstiger fem tusen kronor. Lagberedningen angav såsom motiv till lagändringen, att det lagstadgade dödningsförfarandet vore alltför omständligt och kostsamt, då det gällde bankmotböcker å mindre belopp, samt att bankinrättningarnas organisation finge anses erbjuda erforder-

derlig trygghet för att en prövning av dessas styrelser skulle kunna ersätta förfarandet inför domstol.

Införandet av det sålunda förenklade dödningsförfarandet beträffande bankmotböcker å lägre belopp synes giva befogad anledning att ånyo upptaga frågan om ett enklare dödningsförfarande beträffande livförsäkringsbrev. De motiv, som åberopats för ett enklare förfarande beträffande bankmotböcker, hava samma giltighet ifråga om livförsäkringsbrev.

För det enklare förfarandets tillämpning å bankmotböcker har föreskrivits, att behållningen å dessa ej finge överstiga fem tusen kronor. Om man beträffande livförsäkringsbrev vill göra en begränsning, som motsvarar det för bankmotböcker bestämda värdet, kan behållningen å bankmotbok icke jämföras med det belopp, varå försäkringsbrev lyder. Flertalet livförsäkringsbrev hava nämligen ett återköpsvärde, som ligger under halva försäkringsbeloppet och i genomsnitt närmar sig en tredjedel av nämnda belopp. I jämförelse med den för bankmotböcker fastställda gränsen om fem tusen kronor torde därför det försäkringsbelopp, som bör utgöra gränsen för det enklare dödningsförfarandet beträffande livförsäkringsbrev, lämpligen kunna fastställas till femton tusen kronor och synes i varje fall icke böra sättas till lägre belopp än till tio tusen kronor.

På grund av vad sålunda anförts får föreningen tillstyrka sådan ändring i lagen den 8 april 1927 om dödande av förkommen handling, att förkomna livförsäkringsbrev å belopp icke överstigande femton tusen kronor kunna dödas enligt ett förfarande, som överensstämmer med vad som numera gäller beträffande förkomna bankmotböcker å belopp om högst fem tusen kronor.»

Föreningen hyser alltjämt samma uppfattning, som kommit till uttryck i här ovan återgivna yttrande rörande Försäkringsjuridiska föreningens framställning. Föreningen får därför tillstyrka motionen med den ändringen, att det föreslagna enklare dödningsförfarandet blir tillämpligt i fråga om livförsäkringsbrev å ett maximibelopp om 15 000 kronor i stället för det av motionärerna föreslagna högsta beloppet 10 000 kronor. Enligt föreningens mening, grundad på långvarig erfarenhet, är det en angelägenhet av stor vikt, att ändringen genomföres snarast möjligt.

Stockholm den 9 mars 1945.

För Svenska livförsäkringsbolags förening:

F. LUNDBERG.

Harry Molén.
